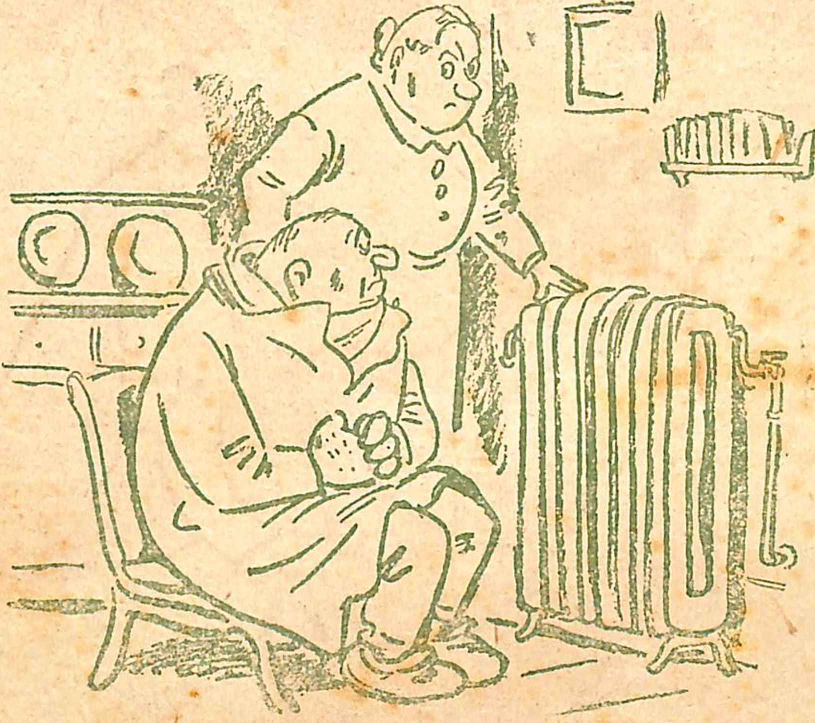
AKBABA

Erkek — Ben senden daha iyi belliyorum..

Kız — Elbet bellersin, bu ders değil ki!..

ECNEBİ KARİKATÜRLERİ

— Kalorifer yanmıyor diye şikâyet ediyorsun.. Rusyada harp edenleri düşünsene!..
— Onlar sabahtan akşama kadar döğüşüyorlar.. Bizim gibi miskin miskin oturmuyorlar!..

Yiyecek kıtlığında!
Avrupa caddelerinden bir manzara: Bayan ve sevgili köpeği!

DAHA İYİ CİNSTEN 2 LİRA ?

Bu manasız bir şey olur. Daha iyi cinsten bir kravat tabii daha pahalıdır.

Bununla beraber ışık sanayii böyle imkânsız ve zor görünen bir şey yapmağı yeni Tungsram Kripton lâmbalarını imal ederek becermiştir.

Bu lâmbalar içindeki nadir gaz sayesinde daha iyi ışık verirler ve daha az para harcattırlar, çünkü daha az cereyan sarfederler.

TUNGSRAM KRİPTON

BURLA BİRADERLER
İSTANBUL — ANKARA — İZMİR

Perşembe 12 Mart 1942 No. 419

AKBABA

İstanbul, Ankara caddesi, No. 47, Çınar Yayınevi
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon 22129 Sayısı 10 Kr.

Alman propagandası !

Yazan : Orhan Seyfi ORHON

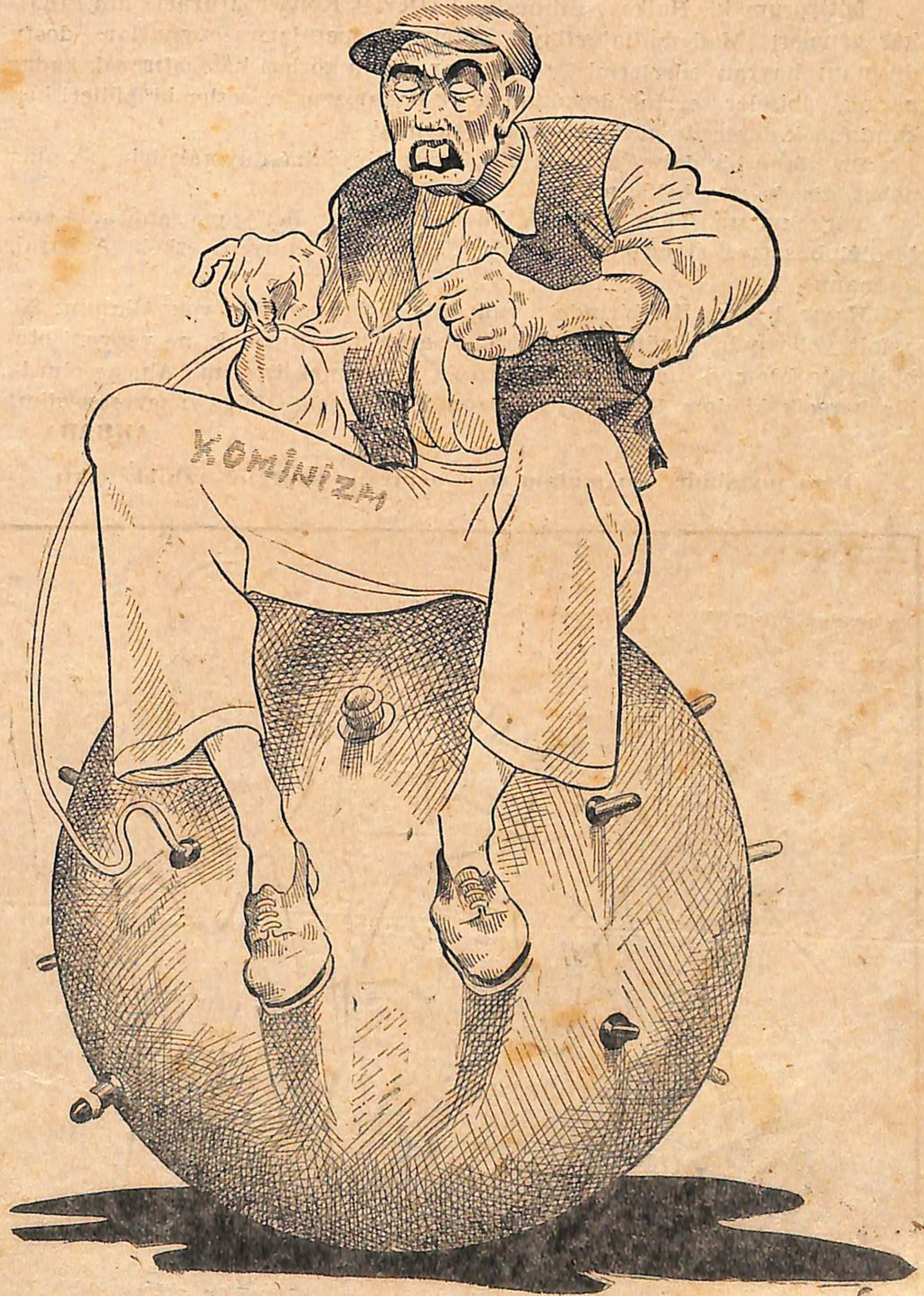
Bir milletin elinden herşey gelmiyor. Meselâ: İngilizler yabancı dilleri pek fena telâffuz eder. Fransızlar, sıkı bir disipline uyamaz, İspanyollar fazla haşindir. Ruslar, ihtilâlsiz duramaz. Romenler, çarçabuk âşık olur. Almanlar da bir türlü propaganda yapmasını beceremez.

Milletlerin bu eksik tarafları bizi bazan güldürür, bazan da kızdırır. Eğer her ikisine bir tek misal isterseniz, size Almanların (Yeni Dünya) isimli türkçe propaganda mecmuasını gösterebilirim. Gûya, Türklerin gönüllerini avlamak için Berlin'de çıkan bu buz gibi soğuk mecmuayı hiç gördünüz mü? Benim tesadüfen bir numaralı sayısı gözüme ilişti. Matbaacılığın o kadar ilerlediği Almanya'da, bir mecmuanın bu kadar kötü basılışını, siz belki, harp sıkıntılarına verirsiniz. Hayır! Sebep o değil, bunun sadece bir propaganda mecmuası oluşudur. İkinci sayfayı çevirin, sinirli sinirli gülmeğe başlıyacaksınız: Alman radyo neşriyatı: Türkçe. Sonra da: Azerice.Azerice diye ayrı bir dil var mıdır? Eğer bir dilin küçük talâffuz farklarını ayrı bir lisan saymak icab etse, Almanya'da böyle kaç dil çıkar? Hem de kimlerin konuştuğu yabancı diller! Öbür sayfaya geçin. Bir harita gözünüze çarpacak. Anti kominterne giren memleketler tarama çizgileriyle gösterilmiş. Bunların içinde Bulgaristan komşumuz da var. Ve Trakya bol keseden Bulgaristan'a bağışlanmış! Neden? Bizi sinirlendirmek için mi? Bu haritayı çizen ressamın kırılası eli dikkatsizlikle mi Trakyayı karalayıvermiş? Yoksa Almanya aleyhindeki tahriklere inanalım diye mi? Belli değil!

Hayır, bellidir! Bir millet, giriştiği hayat mücadelesinde kendisine en uygun bir mevzuu, milletlerin hürriyet ve istiklâl mevzuunu bu derece kullanamazsa; Polonyalıları Rus saflariyle birleştirecek kadar ters tesirler yaparsa; ve durup dururken bizi sinirlendirecek, çileden çıkaracak böyle mecmualar basarsa, bellidir!

Orhan Seyfi Orhon

Ankara suikasdini bir komünistin yaptığı anlaşıldı!

Komünizm — Anlaşıldı, bu toprakta bana hayat yok!

Recai Zadenin (Bir âmanın tahassürü) ne naziredir

Bir istanbullunun Ankaraya tahassürü!

İşitiyorum ki, asfalt yollarında yazın toz, kışın çamur yokmuş. Çocukların, pırıl pırıl sokaklarında topukları bile kirlenmeden dolaşırlarmış...

İşitiyorum ki, evlerin bahçeler, apartımanların parklar içindeymiş. Pencerelerin çiçekli tarhlara, fıskiyeli havuzlara, yemyeşil kırlara bakarmış...

İşitiyorum ki, yepyeni ve tertemiz otobüslerin, caddelerde hiç sarsılmadan kayar, yolcular kavgasız iner, döğüşsüz binerlermiş...

İşitiyorum ki, engin karanlığı benekliyen sayısız lâmbalarınla, koca Başkendimiz bir şehrâyin yapar, gecesi bir başka gündüz olurmuş...

İşitiyorum ki, geniş caddelerinde yayalar korkusuz yürür, otomobiller, tramvaylar insan çiğnemez, çocuklar bir bahar dekoru içinde mektebe gider gelirlermiş...

İşitiyorum ki, Halkevi sahnesinde «Devlet Konservatuvarı» nın sanatkâr gençleri «Madam Baterflay», «Ofelya» operalarını oynarlar, dostu düşmanı hayran ederlermiş... Dekorlar, gören gözleri kamaştıracak kadar parlak, elbiseler seyrine doyulamıyacak kadar zengin, sesler bülbülleri kıskandıracak derecede güzel, berrak, tatlıymış!

Bir gören bir daha görmek, bir duyan bir daha duymak için kapıda nöbet, gişede sıra beklermiş!

Türk kızının, Türk oğlunun, bu en güç ve en ileri garp sanatında gösterdiği başarıya el çırpmıyan kadın, «yaşa!!» demiyen erkek Ankaralı kalmamış...

Hayır, hayır.. Hiç birinde arzum, hiç birinde gözüm yok Allahım: Ne asfalt yollarında yürümek, ne bahçeli evlerinde oturmak, ne yepyeni otobüslerine binmek, ne yeşil parklarında dinlenmek isterim.. Ah, ne olurdu bir kerecik Madam Baterflay'ı görsem, bir kerecik Ofelya'yı seyretseydim!

AKBABA

Para piyesinde en mühim rolü oynıyan köpeğin sahibi çıktı

Ertuğrul Muhsin — Köpeğin sahibi, her gece yirmi beş lira istiyor...
Necip Fazıl — Ah yarabbi.. Meğer (para) sızlık ne rahat şeymiş!

Tramvayda

Tramvay hıncahınç doluydu. Dört uzun boylu adamın arasında sıkışıp kalmış mini mini boylu baya biletçi uzaktan sordu:

— Nereye ineceksiniz?

O cevap verdi:

— Etrafımı göremiyorum ki, ineceğim yeri tayin edeyim.

Armut

Sofrada armut yiyorlardı. Bir aralık kocası, eline bir armut alarak yokladı, sonra karısına:

— Şu armutlar yok mu, dedi, tamamile senin annenin aksine..

— ??!

— Öyle ya, bunlar gün geçtikçe yumuşuyor, bizim kaynana gün geçtikçe sertleşiyor!...

Neden sonra

Bir avcı hikâyesi:

O sabah ava çıktı. Akşam karısına çantasından bir tavşan çıkarıp kulağından tutarak uzattı:

— Al bakalım, bugün vurduğum tavşanı!

Kadın aldı baktı. Yüzünü ekşiterek:

— Ayol, dedi, bu tavşan bayat..

O zaman avcı:

— Evet, dedi, bayat olduğunu farkına ben de vardım ama, çok geç: vurduktan sonra!

Zeki hizmetçi

Sabahleyin treni kaçıracaktı. Hizmetçisine:

— Çabuk, Fatma, ayakkaplarımı getir, diye bağırdı.

Biraz sonra bayın iskarpinleri bağlanmış olarak geldi.

Telâş içindeki adam hiddetle bağırdı:

— Deli misin sen! neye bağladın iskarpinleri!

Fatma boynunu bükerek cevap verdi:

— Aceleniz olduğunu söylüyordunuz, ben de evvelden hazır olsun diye bağladım..

— İpek çorap yasak ediliyor diye çok üzülüyorum..

— Aman sevgilim, ipek gibi teni olmıyanlar üzülsün!..

— İpek çorap yasak ediliyormuş..

— Eh, öyleyse evlenebiliriz: Maaşın yetişir!..

— Kuzum, bu uzun etek modası ne zaman çıktı?

— İpek çorap yasağından sonra!.

İngilizler Paris'i bombaladılar..

1942 yılında:
Işık beldesi Paris!

MANZUM HİKÂYE

Kalbin Yeri

Madam Hayganuş artık hayatından bıkmıştı;
Tam yirmi yıl her türlü cefaya diş sıkmıştı,
Gülmemişti talihi ona kocadan yana,
Yirmi yıl, her şeyini vermişti Boğosyana..
Bir gün rahat etmemiş, bir dakka gülmemişti
Fakat yine Boğosyan kadrini bilmemişti:
Azmıştı gün geçtikçe uslanacağı yerde,
Beyoğlunda, Şişlide, bakarada, pokerde,
Zavallı Hayganuşun parasını yiyordu,
Yirmisinde genç gibi çapkınlık ediyordu..
Hazıra dağ dayanmaz, oldu paralar deve,
Boğos da gelmez oldu o gündenberi eve!

Yenmişti en nihayet erkek, kadın fendini
Hayganuş verdi karar öldürmeye kendini!
Zaten artık yaşamak sanki ne işe yarar?
Öldürecek kendini.. Evet, kararı karar!
Çeşit, çeşit ölümler gözü önünden geçti,
En sonunda Hayganuş bir tanesini seçti:
Ölüm ölümdür amma kolay olmalı yine..
Hayganuş da bir kurşun sıkacaktı kalbine!
Verince bu kararı, yanlış olmasın diye,
Açarak telefonu sordu doktor Onniğe:
«— Bir müşkülatım vardır, sen her şeyi bilirsin.
«Acep kalbin yerini tarif edebilirsin?»
«— Ka, her insan kalbinin yerinin farkındadır..
«Tastamam sol memenin dört parmak altındadır.»
Tutup harfi harfine doktorun sözlerini,
Ateş etti Hayganuş kapayıp gözlerini..

Silâh sesine birden koşuştu konu, komşu,
Buldular yerde bitap yatarken Hayganuşu.
Aradılar kurşunu akan kanın izinden:
Yaralanmıştı Madam Hayganuş sol dizinden.

Atkestanesi

Gazetelerden : Ekmekler, fırınlarda yirmi dört saat bayatlatıldıktan sonra satılacak.

— Bayat ekmek sahiden az yiniyor Salamon..
— Öyleysa yemekleri da yirmi dort saat bayatlat!.

Ankara ekspresi

Yazan : Cemil Cahit

Ratip, Fransa'dan geleceği zaman çok sevindilerdi. Saçayağın, üçüncüsü, tam beş senedir yadellerde kalmıştı. Öteki ikisi, öyle tarif edilmez bir hasretle beklemişlerdi, ki... Geleceğini bildiren telgrafı aldıkları vakit sevinçleri de o nisbette sınırsız olmuştu.

Ne çare?

Ratip, o gün saat on birde gelen konvansiyonelle gelecek, akşam yedi ekspresiyle Ankara'ya doğru yoluna devam edecekti.

Saçayağın birleşmesi için çok az bir zaman vardı.

Düşündüler.

Ratip, elbette İstanbul'da geçireceği yedi, sekiz saat içinde birşeyler yapmak istiyecek... Hiç değilse Kadıköyde oturan anasını görmeğe niyet edecekti.

Bir ana, kaç saatte görülür?

Bu, elbette evlâdın mahallebicilik derecesine göre değişen bir seydir. Oğul vardır, anasına bir saatte doyar; oğul vardır, sekiz saatte doymaz!. derler.

İyisi mi? Ratibi Sirkeci istasyonunda karşılamalı ve günün geri kalan kısmı için ne yapmak lâzımgeldiğini oracıkta kararlaştırmalıydı.

O gün, fevkalâdeden olarak tren, vaktinde geldi. Üç ahbabın karşılaşmaları ve kucaklaşmaları, sinema rejisörlerini bile kıskandıracak kadar hararetli oldu.

Lâkin, beş dakika ya sürdü, ya sürmedi. Sonra Ratip:

— Hulûsi, dedi. Arif! Biliyorsunuz ki ben, benimkileri, beş senedir görmedim. Bugün, hiç değilse beş saat, sizden müsaade isterim.

— Eyyy!. Bize ne kaldı, bize ne kaldı?. dediler.

— Artık siz de, bunu affedersiniz elbet! dedi. Size de şimdilik; dikkat edin şimdilik diyorum: üç saatim kalıyor.

Bu sırada istasyonun önündeki meydana kadar çıkmışlardı. Ratip bir eliyle, taksi çağırırken öbür elini, iki arkadaşına uzattı:

— Saat tam dörtte, Haydarpaşa istasyonu gazinosunda! İyi mi?... dedi. Hem de beni geçirmiş olursunuz!..

— Elbette, elbette! dediler.

— Öyleyse Allahaısmarladık!

— Dur! diye bağırıştılar. Nereye gidiyorsun?

— Köprü, Kadıköy iskelesine! dedi.

— Yahu, iki adımlık yol. Taksiye ne lüzum var?.

Araba uzaklaşırken bağırdı:

— Eh.. ne yaparsınız? Biz böyle alıştık.. Avrupa, malûm ya!

Saat tam dörtte, Arif'le Hulûsi, Haydarpaşa istasyonu gazinosunda, birer duble bira yuvarlıyorlardı, ki içeriye Ratip girdi.

— Bıravo! dediler. Tam dört!

Gülümsedi:

— Eh!.. dedi. Biz öyle alıştık.

İkinci dubleler geldi. Sonra üçüncü, sonra dördüncü... Ratip'te anlatacak ne çok şey vardı?

Saat beş olmuştu.

Altıncı dubleyi, yedinci, yedinciyi de sekizinci takip etmiş; Ratip maceralarının ancak onda birini anlatmıştı. Saat altı buçuğu geçmiş, yediye bir hayli yaklaşmıştı. Gazinonun buğulu camları arkasında, ışıklı peronlarda, kesif bir kalabalık bir aşağı, beş yukarı dolaşıyordu.

On birinci, on ikinci dubleler içilmiş, sıra on üçüncüye gelmişti.

Saat yediye beş vardı.

Dışarıdan bir ses:

— Ekspres yolcuları!.. diye bağırıyordu. Beş dakikanız var!

Ratip ayılır gibi oldu. Ağırlaşan yayvan bir dille:

— Ooo!. dedi. Vakit çok çabuk geçmiş!. Beş dakika kalmış be..

Arif'le, Hulûsi:

— Dur!. dur!. dediler. Daha beş dakika var.. Beşşş koca dakika... Hele şu dubleleri de bitirelim!.

Dubleler bittiği zaman, üç ahbap sallana sallana, fakat bir hayli hızlı, perona fırladılar..

Hareket memuru, hareket işaretini vermiş! Ankara ekspresi yavaş yavaş yol almıya başlamıştı.

Üçüne birden bir hız geldi.

— Aman!. Kaçtı!. Tutun! Durun!..

Ve saçayağın uç ayağı, dokuz yüz bilmem kaç olimpiyadında, yüz metre sür'ate kalkan koşucular hızıyle trenin peşine takıldılar..

Cehennemî bir koşuşma..

İkisi, son vagona ilişti...

Üçüncüsü, koştu, koştu, koştu... Lâkin yetişemedi.

Tren istasyondan çıkmış, gözden kaybolmıya başlamıştı.

Yetişemiyen delikanlı:

— Hay Allah kahretsin!. Hay Allah cezasını versin!. Tuuu!.

Diye hayıflanıyordu.

Bir tren memuru, yaklaştı:

— Eh! dedi. İnsanlık hali! Olur!

Beriki, cevap olarak devam etti:

— Hay Allah kahretsin!. Hay Allah cezasını versin!.

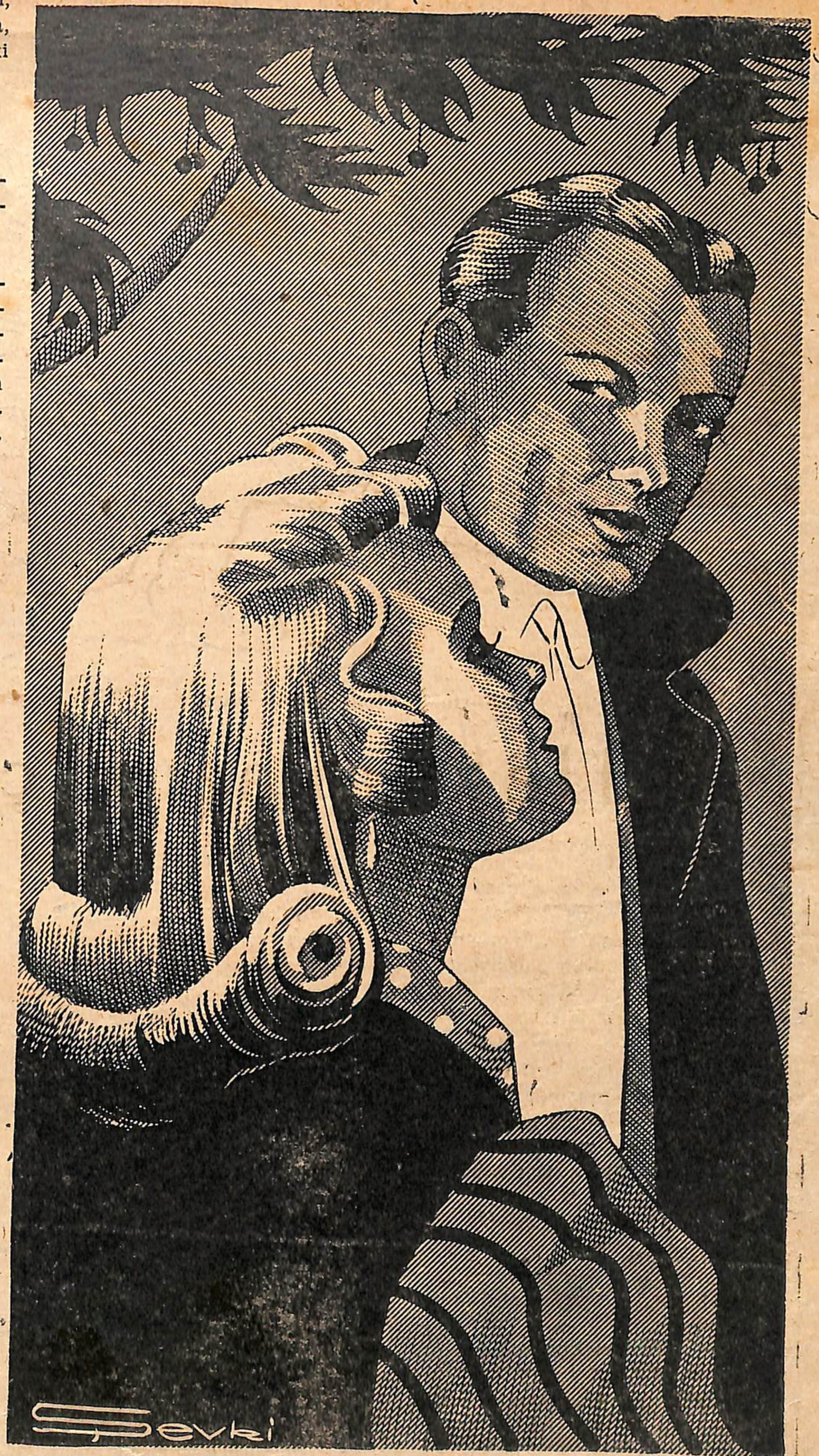
Memur, treni kaçıran yolcuyu teselli etmek lüzumunu hissetti:

— Üzülmeyin canım!. Hiç değilse iki arkadaşınız yetişti ya...

Üçüncü, meyus bir tavırla:

— Hay Allah kahretsin!. dedi. Ben de ona yanıyorum ya... Onlar yolcu değildiler, ki... Beni geçirmeğe gelmişlerdi... Hay Allah cezasını versin!. Tuuuu!...

Cemil Cahit

— Acaip kadın, bir rengi bir rengine uymuyor..
— Ne yapsın?.. İnsan her zaman ayni ruju, ayni pudrayı bulamıyor ki!

Köylü — Ölme öküzüm ölme, yonca biter de yersin!..

Hokkabazın çırağı

Bilmem, Hâdi Tıngır'ı tanır mısınız? Şahsan âşinalığınız olmasa bile herhalde adını duymuş olacaksınız. İstanbul'un; - pardon, ne diyordum?- İstanbul'un değil bütün Türkiyenin; hattâ bütün dünyanın en meşhur hokkabazlarından biridir.

Hâdi Tıngır, yüzlerce seyircinin gözü önünde, paraları ortadan kaybeder, seyirciler arasından seçtiği küçük hanımları yumurtlatır, hattâ bazan fevkalâde müsamerelerde koca beyaz beygirleri, gözler önünden yok ettiği olur...

Mesleğinde cidden mahir ve üsta bir adamdır.

Böyle olmasa, bu kadar rağbet kazanır; bu derece meşhur olur muydu?

Lâkin Hâdi Tıngır, çok iyi bilir, ki usta bir hokkabaz, yalnız kendi elinin çabukluğuna ve zekâsına değil, biraz da seyircilerinin hüsnüniyetine ve yardımına güvenmek mecburiyetindedir.

Onun içindir, ki Hâdi Tıngır yolda giderken bile gözleriyle ortada, kendisine o geceki temsilinde yardım edebilecek safdil bir tip aramayı ihmal etmez. Tıpkı, malını satacak birini arıyan bir komisyoncu gibi, Hâdi Tıngır da gözleri her an velfecri okur ve kulakları her dakika kiriştedir.

Bir gün, tramvayla Şehzadebaşındaki tiyatrodan Sirkeciye iniyordu. Karşısında tıknazca, bonkör edalı, güler yüzlü, gözlüklü bir zat oturuyordu. Biletçi, bilet kesmeğe geldiği zaman bu zat:

— Sirkeci!. dedi.

Sonra elini cebine attı. Herhalde para çıkaracaktı. Fakat, eli bir türlü cebinden çıkmadı. Daha doğrusu, bir cepten çıktı, ötekine girdi. Ondan çıktı, öbürüne daldı. Adamcağız kızardı, bozardı; biletçiye:

— Affedersin! dedi. Para çantamı evde unutmuşum! İneyim bari..

Hâdi Tıngır, gülümsedi:

İşte, aranıp ta bulunmıyacak fırsat!..

Zaten tramvay da tenha idi. Karşısındaki adama eğildi:

— İnmenize lüzum yok! Ben sizin biletinizi öderim!!

Öteki, daha beter ezildi, büzüldü:

— Aman efendim; ne münasebet? Olmaz.. Katiyen olmaz!.

Hâdi Tıngır ısrar etti:

— Katiyen!!. Lâf edilecek bir para bile değil!. Bir daha rastlaşımızda ödeşiriz..

— Ne zaman rastlaşırız ki koca İstanbulda!

— Öyle değil!. Belki de bu gece tekrar karşılaşırız... Kimbilir?

Sirkecide, tramvaydan birlikte indiler. Hâdi Tıngır, beş dakika içinde Ahmet Arslanla, can ciğer ahbap oluverdi.

Dostluğun müsait bir zemin üzerinde yürüdüğünü görünce nihayet, asıl meseleyi açmıya karar verdi:

— Beni tanıdınız mı? diye sordu.

— Yook!..

— Ben Hâdi Tıngırım!..

Öteki, şaşkın tekrarladı:

— Hiç duymamıştım. Muharrir misiniz?

— Hayır, ama onun gibi bir şey; hokkabaz! Şehzadebaşında «Vatan» tiyatrosunda oynuyorum.

— Eeey!.

— Sizden bir ricam ve size bir ikramım var.

Bir kahveye çökmüşler, şekerleri hopurdatıyorlardı.

Bön yüzlü adam:

— Buyurun! dedi.

Hâdi Tıngır devam etti:

— Mesele şu! Ben şimdi size, bir lira vereceğim. Bu lirayı, yeleğinizin sol üst cebine koyunuz. Şu kartı da alınız. Bu akşam saat sekiz buçukta başlıyan temsile geliniz. Oyun icabı cebimden bir lira çıkarıp, ortadan kaybedeceğim. Kaybettiğim liranın seyircilerden birinin cebinde bulunduğunu benim, o lirayı telepati kuvvetile onun cebine soktuğumu iddia edeceğim. Ve gelip lirayı sizin yelek cebinizden çıkaracağım.

— Koca tiyatroda beni nerede bulacaksınız?

— Size vereceğim kartta, yerini-
Şişman adam itiraz etti.
zin numarası vardır. Akşam, tiyatroda o numaralı yeri bellerim..

Ahmet Arslan güldü:

— İyi iş!. Demek hokkabaz çıraklığı yapacağız! Karımı da getirsem olur mu?

— Elbette.. Zaten kart, iki kişiliktir. Gelin, bakın ne kadar eğleneceksiniz?

Ahmet Arslan:

— Elbette gelirim! dedi. Bedavadan olduktan sonra!...

Ve Hâdi Tıngır'ın verdiği lirayı yeleğinin sol cebine ihtimamla yerleştirdi. Ayrıldılar...

. . . .

Beş dakikadanberi sahnede bulunan Hâdi Tıngır, dördüncü oyununu da alkışlar içinde bitirmişti. Şimdi sıra beşinci numaraya geliyordu. Coşan seyircileri bir el işaretiyle susturdu:

— Bayanlar baylar!.. Şimdi size dünyada bir eşi daha bulunmıyan bir telepati numarası göstereceğim. Dikkat ediniz... Dünyada bir eşi daha bulunmıyan diyorum!. Dikkat ediniz rica ederim!

Ve cebinden çıkardığı nikel bir lirayı, dört bir etraftaki seyircilere adamakıllı gösterdikten sonra, başından çıkardığı silindir şapkanın içine attı. Sonra cebinden bir mendil çıkardı. Şapkanın üstüne örttü. Elindeki değneği göğe kaldırarak bağırdı:

— Ammman katakulli!... Canımmm katakulli!..

Ve birdenbire seyircilere dönerek:

— Uçtu! dedi. Lira uçtu!.

Ve şapkayı yere ters etti. Hakikaten de sahneye hiç birşey düşmedi.

Hâdi Tıngır, bağırdı:

— Bayanlar, baylar!. Bu lirayı nerede bulacağımı çok iyi biliyorum. Bu lirayı maalesef muhterem seyircilerimden biri aşırmış bulunuyor... Daha doğrusu, telepati kuvvetiyle, seyircilerden birinin cebine aktarmış bulunuyorum!.

Bütün tiyatroda bir nefes sesi bile duyulmuyordu.

Hâdi Tıngır'ın gözleri, seyirci sıralarında dolaştı. Sonra ortada bir yerde durdu:

— Bayanlar, baylar.. Bu lira.. içinizden, boylu boslu, iriyarı bir zatın yeleğinin sol cebindedir..

Ve birdenbire gözlerini ve hokkabaz değneğini Ahmet Arslan'ın bulunduğu istikamete dikti.

Seyircilerde tıss!. koca tiyatroda ufacık bir çıtırdı bile duyulmuyor..

Lâkin tam bu sırada Ahmet Arslan'ın telâşla bağırdığı duyulmaz mı?

— Bay Hâdi!. Bay Hâdi!. Acele etme!.

Hokkabazın rengi sarardı, morardı, lâkin bozmadı ve sordu:

— Neden?

— Allah kahretsin!. Bugün verdiğin lirayı, akşam elbise değiştirirken öteki yeleğin cebinde unutmuşum!.

Cimcime

— Eli ekmek tutuyor mu bari?.

— Hem de herkesten fazla: Ağır işçiymiş, günde yedi yüz elli gram alıyor!

Tahammül dersi

Konuşuyorlardı. Birdenbire:

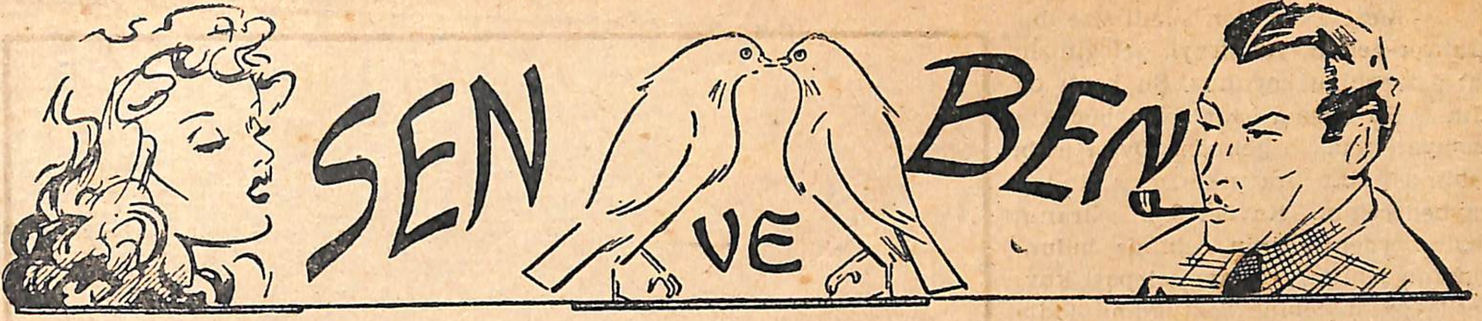
— Haberin var mı? dedi. Bizim aile musikişinas oluyor..

— Ya? Allah versin. Ne çalıyorsunuz?

— Karım piyano öğrenmiye başladı, kızım da keman.

— Ya sen?

— Ben de gürültüye tahammül dersi almıya başladım.

Tefrika No: 15

Yazan : Cemil Cahit

Buna hakkın yok! İşte senin yaptığın tek ve fakat benim yaptığım karşısında çok ufak haksızlık budur Nevin. Lâkin bu ufak haksızlık bir erkeğe karşı yapılınca çok büyüyor. Erkek: ne maldır, ne de verilip alınabilen bir şey! Hele bu erkek, olsa olsa bu ancak senin sevgilindi.

Şimdi gülüyorsun. Göz yaşlarile karışık bir gülüş. Fakat tatlı, dürüst ve saf.. Kalbin gibi! Aramızdaki uzun mesafeye rağmen, seni görür gibi oluyorum. Şimdi bir hayli sönükleşmiş olan alevimin ışığında görüyorum seni. Bu ışık, bir gün beni yine sana getirecek!

Fakat o güne kadar beklemeliyiz. O güne kadar bana, hürriyetimi ve sükûnetimi, dikkafamı veya gururumu bağışlıyacaksın! Bu kadar sabrın var mı? Bu kadar uzun zaman bekliyebilir misin? Beni, bir kaç zaman sevmemeğe tahammül edebilecek kadar çok seviyor musun? Benim için, ileride arada bir kendisile sinemaya gidebileceğim arkadaş olarak kalabilecek misin?

Çünkü sen ve ben, bizim ikimizin de bazı şeyleri unutmamız ve bazı şeyleri yeniden öğrenmemiz lâzım. Meselâ: Hakikati; arkadaşlığı; hattâ belki de aşkı. Ve sonra tabiî seni ve beni de iyi öğrenmemiz lâzım.

İşte muhterem bayan, sevgili arkadaş, bu günlerde bir gün, sizi telefonla rahatsız ederek, bana ayırabileceğiniz bir kaç saatiniz olup olmadığını sormak istiyorum.

Hoşça kalınız.

Sermed

....

15 Ağustos

Sevgili arkadaşım;

Ne zaman ve nasıl isterseniz geliniz! Ne ağlıyacak, ne de güleceğim! Hattâ ne size el sürecek, ne de içinizde vakitsiz bir alev uyandırmıya çalışacağım. Artık size garip münakaşa mevzuları; kavga zeminleri de hazırlamıyacağım.. Hayır, artık size, hazırlıyabileceğim tek şeyi hazırlıyacağım: Bir çay!

Diğer dertlerimize gelince, şimdilik sizinle bir mütareke aktedelim: Artık siz, beni utandıran o saatten bahsetmezsiniz, ben de sizi utandırması muhtemel bahisleri tazelemem. Her ikimiz de bekleriz.. Siz mi? Yoksa ben mi?..

Gördünüz ya, şimdi tekrar sizleşmeğe başladık. Hatırlar mısınız, hani bir zamanlar bana senleşmemiz için yalvarmıştınız. Ben de o zaman size, ben «sen» den korkarım. Fakat size, istediğiniz gün tekrar «siz» e dönmek şartile «sen» diyebilirim, demiştim. İşte sözümü yerine getiriyorum.

Fakat biz bu kadar ileriledik mi bu işte? Hayır, sanmıyorum Sermed. Onun içindir, ki sana söylemek istemediğim şeyi yazıyorum :

Haklısın. Ben haksızım. Ve aşk, benim sandığımdan daha zormuş... Onun için biribirimize vakit bırakalım da aşkı daha iyi tanıyalım.

Fakat, ne olursa olsun, eğer sen yanımda bulunduğun bir sırada telefon çalarsa, vallahi çekerim tabancayı.. Billâhi çekerim..

O zamana, hayır tabancaya değil; geleceğin zamana kadar, sen de hoşça kal.

Nevin

....

19 Ağustos

Nevin,

Sana arkadaşım doktor Akil Müdebbir'in şu reçetesini gönderiyorum:

Anlayış 15 gr.
Başkalarına hürmet 150 gr.
Sabır bir çay kaşığı
Aşk 1 ton

Günde üç defa, telefon mükâlemelerinden, çay ve sinema davetlerinden evvel alınacak.

Eğer yarın akşamki davetimi kabul edersen, bu ilâcı al ve evde beni bekle...

Seni, almağa geleceğim.

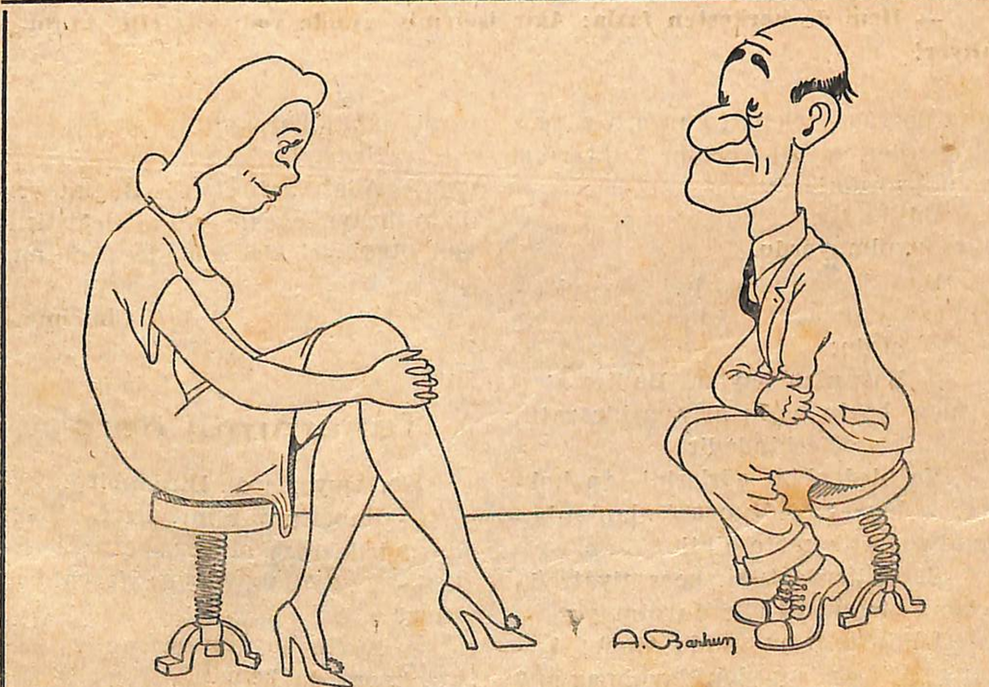
Sermed

. . . .

23 Ağustos

Sevgili arkadaş,

Elbette arkadaş.. Öyle olması lâ-

Erkek — Bazı kocalar dolap beygirine benzerler..
Kadın — Göz'eri bağlı olduğu için mi, döne döne dayak yedikleri için mi?..

zım. Ve öyle kalacağını sanırım artık.

Maksat o değil. Sana, beni sinemaya davet edişin ve bu daveti takip eden kavga için teşekkür ederim.

Ne güzel bir akşam geçirdik!

Sinemada bir boşanma hikâyesi vardı. Seni bir hayli güldürdü. Ben de, ağlamaklı oldum. Sonradan gittiğimiz barda birer bardak şarap içerken senin mahut, koca göbekli kitapçıya rastladık. Hatırlarsın ya, sana birşeyler sordu; bana da Pakizeyi!

Maamafih beni, bu da o kadar rahatsız etmedi. Asıl, seninle yaptığımız münakaşa enteresandı. Değil mi Sermed? Hani o, çok karılı erkeklerin psikolojisine ait konuşmamız... O konuşma ki sonradan bizim apartımanın kapısında, komşuları uyandıracak şiddette bir kavga ile neticelenmişti. Sonra da kapı, elimden kaçtı ve biraz gürültülü kapandı.

Affedersin, tabii...

Fakat hepsinden sonraki telefon konuşmamız... O, daha ömürdü sanıyorum. Biraz, fazla gürültülü oldu belki... Lâkin herhalde çok komikti.. Çok, pek komikti.

Maamafih Sermed, Ben artık bu sonsuz konuşmadan ve cedelleşmeden bıktım. Yoruldum artık. Ne olacak sanki?. Gözüm nemli bir kelime döğüşüdür tutturdum. Seni yaralamak isterken, kendim, daha ağır yaralanıyor ve şehit düşüyorum. Çok yorgun, âdetâ bitkinim. Hem, neden canım? Neye bu kör döğüşü?. Niçin ben boyuna, yeryüzünde bana mukadder olan ufacık aşk saadetini bu kadar gergin sinir ve keskin dille müdafaa etmek mecburiyetinde kalayım? Neticede yalnız kendi kalbime ve kendi inzivama hükmüm geçeceği meydana çıkmıyor mu? Ve nihayet, yalnız kendime malik olabileceğim, hakikatine ermiyor muyum?

Ve bu döğüşte ne kaybolacak? Ben, ne kaybedebilirim? Eninde, sonunda kendimi değil mi?

Vallahi yoruldum artık.

Son kudretimle döğüşsem de ne kazanabileceğim, diye düşünüyorum.

Nihayet, belki bir hürriyet kazanabileceğim. Öyle bir hürriyet ki beni de, senin tesne olduğun zevke götürsün: Bir kişiye aşk vermektense, birçok kişiye hürriyetimi bağışlamak.

Henüz bunu denemedim. Fakat, denemek istiyorum. Mademki seni değiştiremedim; kendimi değiştirmeği deniyeceğim.

Sakın sana kırgınlığımdan böyle söylendiğimi sanma. Ben sana kırılırdım, eğer bana haksızlık yapsaydın. Fakat şimdi, eğer senin yaptığın haksızlıksa, onu ben istiyorum. Benim şaşkın ve perişan olduğumu zannedersen de yaya kalırsın! Hayır, artık şaşırmıyorum. Şimdi bende yalnız bir tek his hâkim: Tecessüs!

Dünyayı merak ediyorum Sermed. O şimdiye kadar çok yabancısı kaldığım dünyayı, o çok kolay aşkları ve neşeleri merak ediyorum. Hem artık yalnız saçlarımı senin zevkine göre değil, kalbimi de herkesin zevkine göre boyamıya karar verdim.

Hangi renk moda? Kırmızı mı, mavi mi, yeşil mi? Hepsini sırasiyle deniyeceğim.

Çünkü insan, ne kadar içli olursa, o kadar da kof olduğunu anlıyor.. Halbuki en sınırsız kofluğu, derin bir içlilik sanıyorlar.

Benim, karar verdiğim şeyleri esaslı yaptığımı bilirsin. Keşke öyle olmasaydım. Ne çare, huy canın altında.

Bu sabahtanberi, saçlarım plâtin sarı ve dalga dalga. Kirpiklerimi de istediğim renge boyattım.

O kadar güzelleştim, ki tasavvur edemezsin. Bankadaki oda arkadaşlarımdan ikisi, sporcu Vahap'la, küçük Necmi, bir bakışta vuruldular âdetâ. Yalnız o kadar değil. Meğer, bizim şef de dalgalı saçlara bayılırmış. Şimdiye kadar hiç farkına varmamıştım. Bugün, kendini bir unutuş unuttu ve bir an için bana, kendinden geçerek öyle bir bakış baktı, ki... Acaba, hürriyetin verdiği zevkin büyük bir kısmı, böyle kendini unutarak bakan insanların gözlerinden mi emiliyor? Acaba, küçük ve toy Necmi, zayıf kollariyle beni, hürriyetin uçsuz bucaksız semasına kaldırabilecek mi?

Söyledim ya. Ben işimi esaslı tutarım. Kendimi, Necmi'nin zayıf kollarına emanet etmektense, Vahab'ın geniş göğsüne yaslanmayı daha emin buldum. Bugün öğle yemeğini onunla beraber, bankanın karşısındaki lokantada yedik.

Konuştuk ta. Ne hoş! Hiç bir fevkalâde lâf söylemiyordu o delikanlı! Berrak görüşlü, dobra dobra bir sporcu. Ve senin gibi hürriyetine fazla düşkün olduğunu müdafaa etmek uğruna dört avukatlık lâkırdı da etmedi. Az söyledi. Fakat o kadar hoş söylüyordu, ki ister istemez, içimde bir titreme hissettim.

Acaba hakikî aşk mı, dersin?

— Arkası var —

Gazetelerden: Adliyecilerin giyinişleri hâkimlik şerefine uygun olacak..

— Vay, bu ne şıklık?.. Yoksa adliye memuru mu oldun?

Yeni PUDRA RENKLERİ

önünde

KADINLARIN HAYRETİ

SİHRAMİZ BİR KOLORİMETRİK MAKİNE SAYESİNDE İSTİHZAR EDİLEN PUDRA

TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR.

Teninize en uygun gelecek pudranın tam rengini veren yeni bir Kolorimetrik makina icadedilmiştir.

Bu sayede şimdiye kadar görülmemiş emsalsiz bir güzellikte orijinal pudra renklerinin istihzarına imkân verilmiştir. Bunları yalnız Tokalon pudralarında bulabilirsiniz. Bu pudra rüzgârlı ve yağmurlu havalarda bile bütün gün sabit kalır. Burnun parlamasına mani olur. Hususî ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir. Bu yeni Tokalon pudrasının en son yeni ve *cazip renklerini* bugünden tecrübe ediniz. Daha genç ve güzel görününüz.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU

Derununda (beyaz ve penbe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz: Tokalon servisi 25 D. Posta kutusu 622 İstanbul.

KİTABINIZI

ARİF BOLAT

KİTABEVİNDEN ALINIZ

Bütün İstanbul, Ankara neşriyatını ve Akbaba ile Çınaraltı'nın yeni ve eski sayılarını orada bulursunuz.

Ankara caddesi, No. 89, İstanbul

Sahibi ve Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya ORTAÇ
Basıldığı Yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Müjdeler olsun!

Soğuk, neşesiz kış günleri artık sona erdi. Nisan, baharın en tatlı müjdecisidir : Ağaçlar, taze yapraklar, renkli çiçeklerle baştanbaşa bir gelin gibi donanır.

7 Nisan günü ise

Millî Piyangoda kazananlar, tepeden tırnağa kadar neşeyle, sevinçle, ipeklerle donanacaktır.

NEVROZİN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

Nevralji, Kırıklık ve Bütün Ağrılarınızı Derhal Keser

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. TAKLİTLERİNDEN SAKININIZ

HER YERDE PULLU KUTULARI ISRARLA İSTEYİNİZ